

ITALIAANSE NACHTEN - SICILIË

IRENE CAO

Italiaanse nachten
Sicilië

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Oorspronkelijke titel: *Io ti voglio*

Oorspronkelijke uitgever: Rizzoli Max

Vertaling: Textcase

Omslagontwerp: MECOB

Omslagbeeld: Shutterstock.com/MongPro; Art Grafts/Getty Images

Auteursfoto: Al Bruni

Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 2013 Irene Cao

Copyright © 2014 voor de Nederlandse taal:

Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2014

ISBN 978 94 0160 158 0 / NUR 302

Het citaat op pagina 91-92 is afkomstig uit *De Profeet*
van Kahlil Gibran en naar het Nederlands vertaald
door Désanne van Brederode, Servire, 2004.

De uitgever heeft getracht alle rechthebbenden te traceren.
Mocht u desondanks menen rechten te kunnen uitoefenen,
dan kunt u contact opnemen met de uitgever.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel
van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor die ene man

1

Met een harde knal slaat de deur van kamer 405 dicht. Eenmaal binnen steekt hij de magnetische kaart in de gleuf aan de muur. Het licht valt de kamer binnen. Een onaangenaam, verblindend wit licht.

Haastig drukt hij alle lichtknoppen uit, behalve die van de schemerlamp op het rechter nachtkastje. Een lichtvlek in de compleet duistere kamer, waardoor de sfeer intiemer en warmer wordt. Hij gaat op de rand van het bed zitten en strekt zijn arm uit om de lichtsterkte te regelen.

‘Zo, dat is beter.’ Hij probeert niet te gejaagd te klinken terwijl hij het zegt, maar ik weet dat hij wordt verteerd door een brandend verlangen. En ik ook.

Ik knik. Ik sta net voorbij de drempel.

Hij kijkt me aan. Zijn ogen glanzen zacht. Ik zou erin kunnen zwemmen, zo zwoel zijn ze. Hij staat op van het bed en komt naar me toe. Hij pakt mijn haar vast, waardoor ik mijn hoofd achterover buig, en begint me vurig op mijn mond te zoenen.

Ik geef er aan toe en laat mijn tas op de parketvloer vallen. Ik voel mijn lust, mijn verlangen, mijn spanning. Ik voel zijn warmte, zijn speeksel, de vrijgevigheid waarmee

hij me zijn lichaam aanbiedt. Daar gaan we weer. Het begin van alweer een zinderende nacht. Een nacht van seks en waanzin die kan worden toegevoegd aan de ellenlange lijst waarvan ik de tel ben kwijtgeraakt. Te veel verschillende ontmoetingen en toch stuk voor stuk zo zinloos hetzelfde.

Hij is mijn nieuwe minnaar en ik heb hem een paar uur geleden leren kennen. Ik weet alleen dat hij Giulio heet, uit Milaan komt en acteur is. Of beter gezegd, dat wil hij worden. We hebben elkaar vanavond leren kennen, als ik dat zo mag noemen, bij Goa, een discotheek waar ik op vrijdag inmiddels kind aan huis ben. Vanaf het moment dat ik de dansvloer op stapte, had hij zijn zinnen op mij gezet en is hij vervolgens geen moment meer van mijn zijde geweken. We hebben gedanst tot we erbij neervielen. Ik vond het leuk om hem te *teasen* en hij kwam dan schurend tegen me aan dansen. Een uitgesproken spel met een hoog erotisch gehalte. Zijn vrienden wierpen ons jaloerse en minachtende blikken toe, maar in plaats van dat dit me tegenhield, trakteerden ze me hiermee onbedoeld op een vleugje opwindning.

‘Zullen we weggaan uit deze drukte?’ vroeg Giulio me op een bepaald moment op de avond. En zo ben ik hier in kamer 405 van het hotel Duca d’Alba terechtgekomen. Alles op kosten van de filmmaatschappij die een politiefilm produceert waarin hij een kleine rol heeft.

Mijn handen woelen nu wanhopig door zijn warrige blonde haar. Giulio drukt me tegen de wandkast aan, tilt mijn been op en vouwt hem om zich heen zodat mijn knie tegen zijn heup is geklemd. Onze tongen verslinden elkaar,

brandend en worstelend in een steeds uitzinniger wordend ritme. Dan glijdt hij verder omlaag, begraaft zijn gezicht tussen mijn benen onder mijn minirok en drukt mijn dijen tegen zijn ruwe wangen aan. Mijn slipje wordt vochtig: ik ben nat en zijn tong is vreselijk ongeduldig. Té ongeduldig.

Ik grijp zijn hoofd stevig vast, duw hem van me af en dwing hem om omhoog te komen. Hij laat zich niet uit het veld slaan en trekt met een vastberaden beweging mijn rok uit. Ik sta nu in mijn string, ophoudkousen en laarzen met hakken van twaalf centimeter voor hem. Dan begint hij mijn blouse los te knopen en schuift hij koortsachtig zijn handen onder mijn beha op zoek naar mijn tepels. Ik leg een hand op de gulf van zijn spijkerbroek en kneed hem tot ik hem nog meer voel groeien. Ik fixeer mijn blik op zijn gezicht, maar kijk hem niet écht aan. Mijn ogen zijn opgezwollen van de alcohol en de vermoeidheid. Met nog meer kracht duw ik hem op bed en verplicht hem voor me te komen zitten. Vanavond deel ik de orders uit.

‘Kleed je uit,’ beveel ik hem.

‘Oké.’ Hij glimlacht en maakt kalmpjes zijn schoenen los. ‘Ik hou van dominante vrouwen.’

Hij kleedt zich uit. Eerst zijn schoenen en sokken en vervolgens trekt hij zijn overhemd over zijn hoofd. Hij is naakt van zijn middel tot zijn kruin. Hij is mager, maar zijn borstkas is net een harnas zo gespierd. Hij kijkt me strak aan met zijn ogen die lijken te smelten en langzaam trekt hij zijn riem uit en gooit hem op het bed.

Ik trek zijn broek omlaag langs zijn benen en laat hem naast mijn rok op het tapijt vallen. Daarna pak ik de riem,

houd hem stevig vast in mijn handpalm en laat hem als een paardrij zweep in de lucht knallen. De gesp, die in het gedempte lichtschijsel op de grond slaat, verspreidt een flits en doorbreekt de stilte met een metaalachtig geluid. Giulio heeft een geamuseerde grijns om zijn mond en lijkt volledig op zijn gemak te zijn. Net als ik. Hij is klaar om de finale van het spel te spelen.

Ik ga tussen zijn benen zitten en hij klemt me vast tussen zijn knieën. Langzaam streel ik met het uiteinde van de riem over zijn naakte huid. Vanaf zijn nek ga ik langs zijn borstkas naar beneden en teken ik een spiraal rond zijn tepels, daarna ga ik verder omlaag naar zijn navel. Dan weer omhoog, nog langzamer. Ik kietel hem, zijn huid trekt samen, het ruwe leer tergt hem. Het geeft hem een kick, dat lees ik in zijn ogen. Ik haal de riem achter zijn nek langs en maak hem dicht, als een halsband. Dit maakt dat hij met zijn lichte huid op een zwarte slang met een kop van blinkend ijzer lijkt. Het windt me ontzettend op hem zo te zien.

‘Wat ga je met me doen?’ fluistert hij, terwijl ik weer omhoog kom. Zijn zeegroene ogen staan nu in brand. Ik maak mijn beha los. Hij buigt zich naar mijn tepel toe die ter hoogte van zijn mond is en draait er met zijn tong omheen.

‘Ssst, dat zie je zo,’ fluister ik en duw hem tegen het hoofdeinde van het bed aan.

Terwijl ik blijf staan en hem in zijn ogen blijf kijken rol ik een kous af. Ik til zijn linkerpols op, wikkel de kous er omheen en leg er een lopende knoop in. Vervolgens doe ik

hetzelfde met zijn rechterpols en knoop de uiteinden van de kousen aan de ijzeren stang van het hoofdeinde vast. Ik trek de knoop heel hard aan, tot het pijn doet. Het nylon van zestig dernier rekt uit, maar scheurt niet. Hardhandig trek ik ook zijn boxershorts uit, met dezelfde kracht die een man zou gebruiken.

Zo laat ik hem liggen, naakt en onbeweeglijk, en ik loop naar het tafeltje in de hoek. Rustig schenk ik een half glas Schotse whisky in, alsof hij er niet is. Ik voel de opwinding groeien, aan mijn hartslag die omhoog gaat en aan mijn kloppende slapen. Mijn borst lijkt opgezet, te broeien. Misschien overschrijd ik wel een grens, maar dat kan me niets schelen. Vannacht is er geen ruimte om na te denken. Alleen voor plezier.

‘En ik?’ Giulio kijkt me aan als een gekooid dier. ‘Krijg ik ook niet een beetje?’ vraagt hij op smekende toon.

‘Eerst zien of je je goed gedraagt,’ antwoord ik.

Hij schudt zijn hoofd verdrietig, maar ik weet dat dit spel hem bevalt.

Ik pak de stoel achter het bureau vandaan en sleep hem naar de zijkant van het bed. Ik zet het glas op de grond, ga zitten en kijk hem aan, terwijl ik mijn been uitstrek naar zijn borstkas. Ik strijk nu met mijn voet over zijn huid, masseer er zijn harde penis mee en woel met mijn tenen door zijn borsthaar. Dan laat ik ze omhoog gaan om zachtjes zijn nek te beroeren en zijn mond te strelen.

Giulio buigt zijn hoofd en volgt mijn voet met zijn tong, daar waar de huid het dunst is. Mijn voet kromt zich,

zoekt gewillig zijn kussen en dringt tussen zijn lippen die er vervolgens op zuigen... in en uit, oneindig vaak. Kleine elektrische ontladingen lopen langs mijn been omhoog en bereiken mijn vagina. Daar stoppen ze aan de oppervlakte. Verder gaan ze niet. Diep van binnen voel ik niets.

‘Goed zo,’ fluister ik overtuigend. Ik voel niets, maar hij doet het goed. Dat moet ik toegeven.

Ik pak het glas van de grond en geef hem te drinken.

‘Dank je,’ zegt hij en likt met zijn tong over zijn lippen.

‘Je hebt het verdiend,’ zeg ik met een fluwelen stem.

Dan sta ik met een ruk op, trap de stoel omver en klim op het bed waar ik schrijlings op hem ga liggen. Mijn tong, die naar whisky smaakt, wordt weer wakker en glijdt over zijn huid. Van zijn nek naar zijn navel, op en neer. Ik vind het lekker om hem te likken. Hij ruikt heerlijk, naar Armani Code of misschien toch meer naar Gucci Guilty. Ik overlaad zijn buik met kussen, eerst met zachte en dan opeens met stoutere kusjes. Alsof hij plotseling door een tarantula wordt gebeten.

Ik voel hem opgewonden ademhalen. Alles begint strak te trekken onder zijn taille. Ik pak zijn erectie vast en wrijf ermee over het kant van mijn string. Eerst zachtjes en vervolgens steeds harder. Ik probeer mijn genot in het zijne te vinden. Ik trek mijn slipje uit en laat mijn zwakke vlees hem heel even verwelkomen.

Dan trek ik me terug en maak hem vochtig met wat speeksel door hem in mijn mond te nemen. Hij slaakt een verstikte kreun. Dan wijk ik terug en leg een hand op zijn mond. Met mijn andere hand spreid ik mijn warme plekje open,

steek hem in me en laat hem tegen mijn elastische wanden drukken. Mijn bloed pompt, mijn hart niet. Ik beweeg op en neer, maar ik voel niets. Ik pak de riem vast die ik om zijn nek heb bevestigd en trek er nog wat harder aan, tot hij bijna stikt. Er glijdt een vlaag van verwondering over zijn ogen en een ader op zijn slaap zwelt op. Maar hij vindt het lekker, ik zie dat hij opgewonden is. Maar ik voel nog steeds niets. Niets, behalve een lichte misselijkheid door de hoeveelheid alcohol die ik vanavond naar binnen heb gegoten.

Ik strek mijn hand uit naar het nachtlampje en doe het uit. De duisternis geeft me een veiliger gevoel. Door de lui-ken dringt een hele dunne en witte bundel van buitenaf naar binnen en tekent een lijn op de muur boven het bed. Ik kijk ernaar zodat ik iets heb om me op te focussen. Giulio is in me, maar het voelt alsof ik alleen ben. Ik fake een orgasme en weet niet of ik dat meer voor hem of voor mezelf doe.

Ik laat hem in me klaarkomen, dan koppel ik me los en glijd van het bed af. Opeens krijg ik tussen mijn verwarde gedachten door een ingeving: de enige manier voor mij om echt te genieten, is om weg te gaan en hem vastgebonden achter te laten. Misschien is dat slechts sadistisch genot, maar in ieder geval wel vermakelijk. Misschien heb ik dit hardop gedacht, want hij moet iets aangevoeld hebben.

‘Elena?’ roept hij terwijl ik mijn kleren al aan het zoeken ben op het tapijt.

Ik geef geen antwoord.

‘Hé, kleintje, wat ben je aan het doen? Waar ben je nou?’ Zijn stem klinkt licht geïrriteerd.

Kleintje? We kennen elkaar vijf uur en hij noemt me nu al 'kleintje'. Misschien denkt hij dat hij op de filmset is. Ik hoor dat hij zich los probeert te wurmen, maar dat het niet lukt. Het nylon laat me niet in de steek.

'Ik ben hier,' fluister ik, 'maar ik ben zo weg.'

'Verdomme, Elena!' Ik hoor het hoofdeinde van het bed hard tegen de muur bonken. 'Je kunt me zo niet achterlaten.'

Ik trek mijn slipje aan en doe het licht weer aan. Ik zie dat hij met zijn tanden de kousen probeert los te maken. Er ontglipt me een kleine glimlach.

'Toe nou, kleintje, maak me los,' dringt hij aan. 'Ik kan hier niet om lachen, hoor.' Hij werpt me een grimmige blik toe. Ongelooflijk, hij heeft nog steeds een erectie. 'Ik moet straks de laatste scène opnemen. We moeten om zes uur verzamelen op de set.' Vanuit zijn ooghoeken stelt hij zijn blik scherp op zijn horloge dat op het nachtkastje ligt en vier uur aangeeft. 'Maak me in godsnaam los!' Zijn stem verheft zich met tien octaven.

'Schreeuw je ook zo in de scène waarin ze je vermoorden?' vraag ik met een vleugje sarcasme.

Het maakt me bijna verdrietig. Hij is bekend geworden door een reclame van een bonbonmerk en nu hij deze kleine rol in een film heeft bemachtigd, gedraagt hij zich al als een Oscarwinnaar. Ik ben echt geneigd hem hier achter te laten, maar bedenk me vervolgens en besluit hem te sparen.

'Rustig maar,' verzeker ik hem. Ik loop langzaam naar hem toe, klim schrijlings op hem, haal de riem van zijn nek af en bevrijd hem door de knopen een voor een los te

maken. ‘Los!’ kondig ik met opgehaalde schouders aan en spring van het bed.

‘O nee, sletje...’ Vanachter houdt hij me met één hand tegen en pakt me bij mijn haar. ‘Waar denk je heen te gaan? Hier zal je voor boeten.’ In zijn stem klinkt woede vermengd met verlangen.

Ik weet niet waarom, maar deze woeste aanval van hem provoceert me en windt me op. Met een gewelddadige stoot duwt hij me tegen de muur. Hij trekt achterlangs mijn string omlaag en schuift met zijn voeten mijn benen uit elkaar. Dan buigt hij me via mijn heupen voorover en steekt hij opeens zijn nog altijd harde en grote penis diep bij me naar binnen. Hij voelt groter dan daarnet, maar misschien moet ik nu niet meer op mijn gevoelens vertrouwen. Met een driftige beweging vult hij me en ik voed me met zijn beestachtigheid. Hij klampt zich met zijn handen vast aan mijn borsten en zet zijn tanden in mijn nek. Ik hoor hem kreunen van puur genot en ik doe mijn best om te laten lijken dat ik het ook zo ervaar, en sla wanhopig met mijn handen tegen de muur. Hij pakt vervolgens vastberaden mijn billen vast, glijdt naar buiten en nog krachtiger weer naar binnen. Hij stoot zo hard dat ik ervan ga schreeuwen. Maar ik ben niet aan het genieten. Ik weet niet meer wat genot is, sinds die laatste nacht met Leonardo. Sinds het moment dat hij is weggegaan, zeven maanden geleden, is mijn lichaam leeg en verstomd en reageert het niet meer op prikkels.

Giulio stopt even. ‘Wil je meer?’ gromt hij in mijn oor.

‘Ja, alsjeblieft. Ik wil klaarkomen,’ mompel ik ademloos.

Eigenlijk wil ik alleen dat deze kwellung zo snel mogelijk voorbij is.

Hij slaakt een diepe kreet en verhoogt het ritme en dringt dieper naar binnen, harder, sneller, tot aan de laatste stoot. Het is voorbij, ik kan me uitgeput in elkaar laten zakken op de grond. Mijn hoofd tolt en mijn maag is van streek.

Ik blijf even zo zitten terwijl Giulio zich als een speer aankleedt, duidelijk met zijn hoofd al op de set. Als ik hem zo zie, als een kind dat in zijn eigen wereldje leeft en alle interesse voor zijn speeltje al is weggeëbd, voel ik een mengeling van vertedering en walging opkomen. Ik voel niets voor hem, zoals ik niets voelde voor de andere mannen die ik heb ontmoet na Leonardo. Geen van hen heeft mijn lichaam zo laten trillen van genot zoals hij dat kon. Geen van hen heeft mijn hart weer aan de praat gekregen. Mijn hart dat slechts uit de macht der gewoonte blijft kloppen, omdat zijn liefde is weggerukt.

Giulio trekt me tegen zich aan en zoekt me met zijn warme mond. Vervolgens fatsoeneert hij zijn haar nog een laatste keer voor de spiegel en opent de deur.

‘Het was een fantastische avond, Elena. Ik hoop je nog eens te zien. Je hebt mijn nummer. Bel me.’

‘Zeker,’ antwoord ik en kijk omlaag. We weten allebei dat ik dat niet ga doen. Alles eindigt hier, tussen deze vier stilzwijgende muren.

We lopen samen het hotel uit en eenmaal op straat, groeten we elkaar. Ik wankel en mijn hoofd voelt loodzwaar, maar ik heb nog net de kracht om een taxi te bellen om me naar huis te brengen.

Ik stap op het Campo de' Fiori uit om een stukje te wandelen en mijn longen vol te laten lopen met de frisse Romeinse nachtlucht. Dit heeft een helende uitwerking op de onpasselijkheid die tussen mijn buik en maag op en neer schommelt. Ten minste, voor even. De rust is slechts van korte duur, want de misselijkheid komt meteen weer opzetten. Op een vervelende en onhandelbare manier. Ik zie dubbel. Ik ben ladderzat, zoals vele andere avonden in de afgelopen maanden.

Waarom heb ik me ook deze keer weer zo laten gaan?

De reden is meer dan duidelijk. De enige manier die ik heb gevonden om de leegte te overleven die Leonardo heeft achtergelaten is om er 's avonds op uit te gaan en me te verdoven met drank en seks. Er zijn nog maar een paar maanden voorbij gegaan, maar het voelt al als een leven geleden dat hij 'ik hou van je' tegen me zei, ik Filippo verliet net voordat ik ontdekte dat Leonardo een vrouw, Lucrezia, heeft die niet zonder hem kan. En daarna mijn wanhoop, omdat ik alles was kwijtgeraakt. Het doet me te veel pijn om er aan terug te denken en ik heb me er al lange tijd op ingesteld dat niet te doen. De enige remedie is uitwissen en een nieuw leven opbouwen. Een chaotisch, koortsachtig en zinloos leven, maar wel een nieuw leven.

Ik adem diep in en uit, in de hoop dat het helpt om de misselijkheid te verdrijven, en kijk omhoog voordat ik op weg naar huis ga. Het is een voorjaarsnacht en de maan is een discus die volledig opgaat in de hemel. Op het Campo de' Fiori heerst een verlaten en magische stilte. Er staat alleen het kraampje van een straatventer die enkele uren

eerder voor de markt van morgenochtend is gekomen. Ik moet mezelf écht bevrijden van deze hakken en in bed kruipen, dus versnel ik mijn pas.

Ik woon nog steeds bij Paola. Zij is inmiddels niet meer verbaasd als ik 's nachts laat thuiskom, hoewel ze zich de laatste tijd wel meer zorgen om me maakt, aangezien ik nergens meer helemaal helder van geest lijkt te zijn, ook niet op het werk. Maar haar achterdocht heeft niets met mij te maken en ze moet inmiddels doorhebben dat ik ondanks alles niets slechts doe en prima in staat ben om voor mezelf te zorgen.

Ik klim de trappen op en weet met moeite mijn evenwicht te bewaren. Iedere trede lijkt wel een laatste halte op een slopende klimwand waardoor ik buiten adem raak. De misselijkheid neemt toe, mijn hoofd tolt nog altijd en ik loop wankeler dan zojuist.

In het trapportaal aangekomen stel ik mezelf gerust dat ik voor de juiste deur sta. Op de bel zie ik CECCARELLI staan. Oké, ik heb het ook deze keer weer gered. Ik zoek het sleutelgat en na wat onhandige pogingen lukt het me de sleutel erin te steken en de deur te openen. Ik ben binnen, maar de deurkruk glijdt uit mijn handen waardoor de deur met een klap achter me dicht valt. Verdomme! Het moet er nog eens bijkomen dat Paola wakker wordt...

Vermoeid trek ik mijn laarzen uit om minder lawaai te maken en loop op mijn blote voeten door de gang. Ik probeer een braakneiging te onderdrukken en loop verder naar de badkamer. Dan struikel ik over een deurstopper

in de vorm van een kat. 'Au! Shit, dat doet pijn!' roep ik hardop uit en pak mijn teennagel vast. Die rotkatten ook! Die slingeren overal maar rond en ik zie niets scherp op dit moment. Het is al heel wat dat ik nog rechtop sta.

Nog één stap en ik ben in de badkamer. Eindelijk, ik dacht dat ik het niet ging redden. In het donker zoek ik de lichtknop van de toiletspiegel en stoot daarbij een flesje Chanel No. 5 om, Paola's parfum. Een angstaanjagend lawaai van glas dat kapot valt op de tegels, overal vloeistof op de vloer en een bedwelmende geur die van mijn neus recht naar mijn hoofd schiet en vervolgens weer omlaag naar mijn maag... Wat een drama! Dit ga ik niet trekken, dat weet ik wel.

'Wat is dit voor bende?' In haar ochtendjas en met een slaperig gezicht en verwarde haren verschijnt Paola in de deuropening. Ze wrijft haar ogen uit en kijkt me aan alsof ze tegenover een spook staat. 'Elena, gaat het wel?'

'Uiteraard koop ik nieuwe parfum voor je,' mompel ik terwijl ik met één hand op de wasbak steun en diep in- en uitadem.

'Je ziet groen,' zegt ze en komt dichterbij. 'Hoeveel heb je gedronken?'

'Rustig maar... alles is oké.' Ik hou haar met mijn hand op afstand. 'Ik red me wel alleen.' Ik probeer haar weg te jagen, terwijl ik het klamme zweet trotseer.

Opeens voel ik een soort kokende bouillon vanuit mijn buik naar mijn keel omhoog klimmen. Door het kokhalzen zak ik wat door mijn benen. Mijn maag is in opstand. Instinctief breng ik een hand naar mijn mond, maar ik weet

al dat ik het niet langer kan tegenhouden. Mijn lichaam is inmiddels niet meer in staat om al het goors binnen te houden dat ik gedurende de hele avond heb weggewerkt. Ik buig voorover en geef over. In de wasbak.

‘Kijk nou verdorie toch naar jezelf!’ Paola houdt me overeind en pakt mijn voorhoofd vast. En als ik vervolgens klaar lijk, leidt ze me geduldig in de richting van het water. Terwijl ik met één hand de haren uit mijn gezicht wrijf, moet ik weer kokhalzen en geef opnieuw over. Hoe lang gaat deze kwelling nog door?

Ik schaam me, voel me een nutteloos wrak en koester op dit moment alleen een diepe afkeer voor mezelf. Ik laat me in elkaar zakken op de grond en kijk Paola met een verloren blik en een onnozele glimlach aan. Dan begin ik te trillen. Ze zet me, voorzichtig om me niet vies te maken, tegen het bad aan en maakt mijn mond schoon met een vochtig washandje. Ik ben een weerloos lichaam in haar handen. Ik werp een vluchtige blik op de spiegel. Mijn lippen zijn bleek en ik heb het gezicht van een ziek kind met koorts. Vervolgens veegt Paola mijn voorhoofd af. Ik kijk haar enigszins afwezig maar vol dankbaarheid aan, net als de daklozen die ik ’s nachts op straat tegenkom.

‘Elena...’ Ze schudt haar hoofd. In haar stem klinkt een mengeling van zachtheid en verwijt. ‘Wat heeft het voor zin om jezelf dit aan te doen?’

Ik heb werkelijk waar geen idee. ‘Toch was het echt een leuke avond, hoor. Ik heb het onwijs naar mijn zin gehad,’ zeg ik in één adem en laat me vervolgens futloos tegen het muurtje van het bad vallen.